

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 6 marca 1982 r.

w sprawie opodatkowania podatkiem od wynagrodzeń przychodów z niektórych usług hotelarskich.

Na podstawie art. 4 ust. 3 pkt 1, art. 5 ust. 3 i art. 10 ust. 8 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41 z późniejszymi zmianami) oraz art. 9 pkt 1 i 2, art. 18 ust. 3 i art. 38 pkt 1, 2 i 3 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Poddaje się opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń na warunkach określonych w rozporządzeniu przychody osób fizycznych z tytułu:

- 1) wynajmu pokoi gościnnych i domków turystycznych, jeżeli łączna liczba pokoi, w tym również w domkach turystycznych, nie przekracza 6 oraz pomieszczenia przeznaczonego na świetlicę,
- 2) prowadzenia campingów, tj. udostępnienia turystom za opłatą miejsca na ustawianie namiotów i postój pojazdów samochodowych oraz przyczep turystycznych,
- 3) innych przychodów związanych z działalnością wymienioną w pkt 1 i 2, jak udostępnianie garażu, wypożyczanie sprzętu turystycznego, leżaków itp.

— zwane dalej „przychodami z usług hotelarskich”.

2. Terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego może dla poszczególnych miejscowości określić większą liczbę pokoi niż określona w ust. 1, z których wynajmu przychody będą podlegały opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń.

§ 2. Zwalnia się od podatku od wynagrodzeń przychody z usług hotelarskich w roku uruchomienia tej działalności w miejscowościach podlegających aktywizacji turystycznej, określonych przez terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

§ 3. 1. Osoby osiągające przychody z usług hotelarskich są obowiązane corocznie przed rozpoczęciem działalności zgłosić obowiązek podatkowy właściwemu organowi podatkowemu i uiścić związaną z tym opłatę w wysokości 100 zł.

2. Osoby określone w ust. 1, które świadczą usługi hotelarskie osobom fizycznym bez pośrednictwa jednostek organizacyjnych turystyki, są obowiązane prowadzić bieżącą ewidencję, wymieniając w niej imię i nazwisko osoby korzystającej z pokoju gościnnego, domku turystycznego lub campingu, datę przybycia i wyjazdu oraz sumę osiągniętego przychodu.

§ 4. 1. Podstawę opodatkowania przychodów z usług hotelarskich stanowi przychód osiągnięty w ciągu miesiąca, a jeżeli działalność jest prowadzona za pośrednictwem jednostek organizacyjnych turystyki — przychód osiągnięty w ciągu miesiąca, pomniejszony o prowizję tych jednostek.

2. Jeżeli wynajmu pokoi w jednym budynku lub domku turystycznym albo prowadzenia campingu w obecnym tego budynku dokonują małżonkowie lub członko-

wie rodziny pozostający we wspólnym gospodarstwie domowym, przychody osiągane przez te osoby podlegają łącznemu opodatkowaniu.

§ 5. 1. Przychody z usług hotelarskich podlegają opodatkowaniu, jeżeli podstawa opodatkowania przekracza kwotę 5.000 zł miesięcznie.

2. Terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego mogą zależnie od warunków miejscowych na obszarze całego lub części województwa obniżyć lub podwyższyć kwotę określoną w ust. 1 w granicach do 20%.

§ 6. 1. Przychody z usług hotelarskich podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń w formie ryczałtu w wysokości 14% nadwyżki podstawy opodatkowania ponad kwotę określoną w § 5.

2. Osiąganie przychodów z usług hotelarskich nie ma wpływu na wysokość opodatkowania innych wynagrodzeń osiąganych przez podatnika.

§ 7. 1. Jeżeli działalność w zakresie usług hotelarskich jest prowadzona za pośrednictwem jednostek organizacyjnych turystyki lub na rzecz Funduszu Wczasów Pracowniczych albo jednostek gospodarki uspołecznionej na potrzeby pracowników tych jednostek, jednostki te są obowiązane jako płatnicy obliczać i pobierać podatek przy każdej wypłacie należności.

2. Jeżeli działalność określona w ust. 1 jest prowadzona za pośrednictwem więcej niż jednego płatnika, podatek jest obowiązany złożyć jednemu z płatników oświadczenie, wskazując go jako pierwszego płatnika. Pierwszy płatnik oblicza i pobiera podatek według zasady określonej w § 6, pozostali zaś płatnicy obliczają i pobierają podatek w wysokości 14% wypłacanej należności bez uwzględniania kwoty wolnej od podatku. Jeżeli podatnik nie złożył płatnikowi oświadczenia wskazującego go jako pierwszego płatnika, płatnik jest obowiązany obliczyć i pobrać podatek bez uwzględniania kwoty wolnej od podatku.

3. Pobrany podatek płatnicy przekazują do budżetu właściwego dla organu podatkowego w terminie do dnia 12 następnego miesiąca, składając równocześnie organowi podatkowemu wykaz zawierający imiona i nazwiska podatników, kwoty wypłaconej należności oraz kwoty pobranego podatku.

§ 8. 1. Jeżeli działalność w zakresie usług hotelarskich jest prowadzona wyłącznie na rzecz osób fizycznych, bez pośrednictwa płatników, podatek jest obowiązany sam obliczać podatek według zasad określonych w § 6.

2. Jeżeli działalność w zakresie usług hotelarskich jest prowadzona równocześnie na rzecz osób fizycznych bez pośrednictwa płatników i za pośrednictwem lub na rzecz jednego z płatników określonych w § 7 ust. 1, podatek oblicza należny podatek od przychodów z działalności prowadzonej bezpośrednio na rzecz osób fizycz-

nych w wysokości 14% uzyskanego przychodu. Do działalności wykonywanej za pośrednictwem płatników przepis § 7 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

3. Podatnik jest obowiązany przekazać podatek do budżetu właściwego dla organu podatkowego w terminie do dnia 7 następnego miesiąca, podając jednocześnie kwotę osiągniętego przychodu oraz sposób obliczenia i kwotę należnego podatku.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 lutego 1975 r. w sprawie opodatkowania niektórych przychodów podatkiem od wynagrodzeń (Dz. U. z 1975 r. Nr 9, poz. 55, z 1977 r. Nr 16, poz. 65 i z 1982 r. Nr 5, poz. 36).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. W. Bień

70

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 6 marca 1982 r.

w sprawie inkasa niektórych podatków i opłat w miastach.

Na podstawie art. 9 pkt 3 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111) oraz art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się na terenie miast pobór w drodze inkasa niektórych podatków i opłat przez osoby fizyczne, zwane dalej „inkasentami”.

2. Inkasentami mogą być pracownicy uspołecznionych zakładów pracy mających siedzibę na terenie miasta, z wyjątkiem pracowników urzędu miasta, oraz emeryci i renciści, z którymi naczelnicy miast (prezydenci miast stopnia podstawowego, naczelnicy dzielnic, naczelnicy miast i gmin) zawrą umowy o prowadzenie inkasa.

§ 2. 1. Inkasenci pobierają należności od mieszkańców miast z tytułu zobowiązania pieniężnego w rozumieniu ustawy z dnia 11 listopada 1965 r. o rozszerzeniu uprawnień gromadzkich rad narodowych w zakresie podatkowym oraz o usprawnieniu w gromadach wymiaru i poboru podatków i innych należności pieniężnych (Dz. U. Nr 46, poz. 288) oraz przepisów w sprawie niektórych podatków i innych należności pieniężnych pobieranych w formie łącznego zobowiązania pieniężnego.

2. W drodze inkasa mogą być również pobierane inne zobowiązania podatkowe, wymierzone przez tere-

nowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego.

§ 3. Inkasenci pobierają należność bezpośrednio u zobowiązanego do zapłaty w miejscu jego zamieszkania lub prowadzenia działalności zarobkowej.

§ 4. Inkasenci otrzymują wynagrodzenie za inkaso wynikające z umowy w wysokości do 1,5% sumy należności przez nich pobranych w zależności od warunków pracy terenowej, wysokości kwot pobieranych w drodze inkasa, liczby podatników i poziomu dyscypliny płatniczej oraz w granicach środków ustalonych na ten cel w budżecie.

§ 5. 1. Podstawę obliczenia wynagrodzenia procentowego za inkaso stanowią sumy wpłat z kwitariuszy przydzielonych inkasentom.

2. Obliczenie i wypłata wynagrodzenia powinny nastąpić w ciągu 14 dni po upływie miesiąca, za który wypłata jest należna.

3. Wynagrodzenie procentowe za inkaso wypłacane jest z właściwego budżetu terenowego.

§ 6. Zwalnia się od podatku od wynagrodzeń wynagrodzenia za inkaso.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. W. Bień

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71
00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 28-90-01 w. 608 i 42-14-78.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 0150-1300-82.

Cena 16,00 zł